

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobců: a) XXX XXX, nar. X. X. XXXX**, státní příslušnost Kosovská republika, **b) nezl. XXX XXX, nar. XX. XX. XXXX**, státní příslušnost Kosovská republika, **c) nezl. XXX XXX, nar. XX. X. XXXX**, státní příslušnost Kosovská republika, **d) nezl. XXX XXX, nar. XX. X. XXXX**, státní příslušnost Kosovská republika, **všichni žalobci t. č. v přijímacím středisku Zastávka u Brna, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna, všichni žalobci zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, o. s., identifikační číslo 45768676, Kovářská 939/4, 190 00 Praha – Libeň, proti žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Pražská ul., 530 06 Pardubice, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8184-19/ČJ-2015-170022, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8192-16/ČJ-2015-170022, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8196-16/ČJ-2015-170022, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8201-16/ČJ-2015-170022,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8192-16/ČJ-2015-170022, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8196-16/ČJ-2015-170022, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8201-16/ČJ-2015-170022, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 30. 1. 2015, č. j. KRPE-8184-19/ČJ-2015-170022, se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaná rozhodnutí a řízení, z něhož tato rozhodnutí vzešla

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Žalobce a) byl kontrolován společně se nezletilými žalobci b), c) a d) v rámci pobytové kontroly prováděné hlídkou oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, v kupé mezinárodního vlaku EC 174 Jan Jesenius jedoucího z Maďarské republiky (Budapešť) přes území Slovenské a České republiky do Berlína. Při kontrole žalobce a) předložil občanský průkaz Kosovské republiky č. ID03653184. Jiný doklad totožnosti, který by prokazoval oprávněnost vstupu a pobytu na území České republiky žalobce a) nepředložil. Taktéž žalobci b), c) a d) neměli cestovní doklady, jejich totožnost byla zjištěna z rodných listů vystavených orgány Kosovské republiky (předloženy žalobcem a/). Následnou lustrací v dostupných evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že žalobci nemají platné vízum a ani jiné platné oprávnění k pobytu na území České republiky. Ze společného jízdního dokladu a z vyjádření žalobce a), zákonného zástupce žalobců b), c) a d), bylo zjištěno, že žalobci ilegálně překročili vnější hranice schengenského prostoru a vstoupili na území Maďarské republiky (ze Srbska). Tam po zadržení maďarskou policií požádali o azyl, azylové zařízení v Debrecíně však žalobci před skončením azylového řízení opustili a vozidlem taxislužby se dopravili do Budapešti. V Budapešti žalobci nastoupili do již zmíněného vlaku EC 174 Jan Jesenius jedoucího přes Berlín až do Hamburku. Na území České republiky žalobci vstoupili na vlakovém hraničním přechodu mezi Českou a Slovenskou republikou Lanžhot-Kúty. Pobyt žalobců na území České republiky byl tedy neoprávněný, čehož si byl žalobce a) plně vědom. V rámci řízení bylo zjištěno, že žalobce a) a ani nikdo z jeho rodiny neměl a nemá na území České republiky jakékoli kulturní, rodinné či sociální vazby, Česká republika byla pouze tranzitní zemí, cílovou zemí byla Spolková republika Německo. Všechny příbuzné mají žalobci v zemi původu, vyjma ekonomických důvodů jim není znám žádný závažný důvod, který by jim bránil v případném návratu do vlasti. Manžel žalobce a) a otec žalobců b), c) a d) zůstal v Kosovské republice.

Na základě uvedených skutečností byli žalobci správním orgánem zajištěni podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání, neboť předání žalobců nešlo z administrativních a technických důvodů uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení svobody.

Žalovaný se před vydáním rozhodnutí o zajištění zabýval otázkou, zda by žalobci a) a jeho dětem nepostačilo uložit zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Vycházel přitom ze skutečností zjištěných v průběhu řízení, zejména pak z toho, že žalobci vstoupili na území České republiky neoprávněně, nedisponují žádnými finančními prostředky pro další pobyt na území České republiky, v České republice a v ostatních státech Evropské unie nejsou příjemcem žádných sociálních dávek, nemohou se spoléhat na finanční pomoc od své rodiny z Kosovské republiky, možnost zajištění si výdělkem legální cestou je u žalobců nulová, přičemž v České republice (ale ani v jiném státě Evropské unie) nemají stále bydliště a nemají zajištěno ani jiné ubytování.

O zajištění jednotlivých žalobců rozhodl žalovaný samostatnými rozhodnutími (žalobce b/, c/ a d/ zastupoval jejich zákonný zástupce žalobce a/), v průběhu řízení však bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce a) a žalobci b), c) a d) tvoří rodinu a v příkazu k zajištění a umístění žalobců do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová bylo výslovně uvedeno, že žalobce a) má být ubytován společně se svými dětmi (žalobci b/, c/ a d/).

II.

Žaloba a vyjádření žalovaného

Proti rozhodnutím o zajištění podali všichni žalobci včasnou žalobu, v níž žalobci b), c) a d) namítli, že podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců nelze zajistit cizince mladšího 15 let, a proto jsou rozhodnutí o zajištění nezletilých žalobců b), c) a d) nezákonná. Žalobci žalovanému dále vytkli, že „*nezvážil všechny dostupné alternativy k zajištění*“, zejména jim neumožnil „*dobrovolně opustit území*“ a ani nezvážil „*možnost jejich ubytování v přijímacím středisku Zastávka*“, v důsledku čehož je přijaté opatření (zajištění) nepřiměřené okolnostem projednávaného případu, neboť zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová není vhodné pro pobyt rodin s dětmi, jedná se dle žalobců o zařízení „*polovězeňského typu*“ (v této souvislosti žalobci poukazují na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 1. 2010 ve věci Muskhadzhiyeva a další proti Belgii /č. 41442/07/ a rozhodnutí ze dne 19. 1. 2012 ve věci Popov proti Francii /č. 39472/07/). Žalobci b), c) a d) se domnívají, že s ohledem na výše uvedené bylo zasaženo do jejich práva nebýt podroben špatnému zacházení (článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod /dále též „Úmluva“/) a všichni žalobci jsou přesvědčeni, že bylo zasaženo do jejich práva na rodinný život (čl. 8 Úmluvy).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že se v odůvodnění žalovaných rozhodnutí vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi. Svá rozhodnutí hodnotí jako věcně správná a zákonná a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalovaná rozhodnutí a dospěl k následujícím závěrům:

Platná právní úprava umožňuje Policii ČR (dále též „policie“) zajistit cizince

- a) za účelem správního vyhoštění (§124, § 124a zákona o pobytu cizinců),
- b) za účelem vycestování (§124b až § 128 zákona o pobytu cizinců),
- c) za účelem jeho předání nebo průvozu (§ 129 zákona o pobytu cizinců).

Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Z uvedeného je patrné, že z textu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neplyne, že by policie nebyla oprávněna zajistit cizince mladšího 15 let, nicméně při výkladu tohoto ustanovení je třeba přihlídnout k normativnímu kontextu, zejména pak k § 124 odst. 1 a k § 124b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterých lze zajistit pouze cizince staršího 15 let. Jestliže totiž nelze omezit na osobní svobodě cizince mladšího 15 let ani za účelem jeho vyhoštění, tím spíše není možno omezit na svobodě cizince mladšího 15 let „pouze“ za účelem jeho průvozu či předání (argumentum a fortiori /zde argumentum a maiori ad minus/). **Pokud tedy žalovaný rozhodl o zajištění žalobců b), c) a d) mladších 15 let, rozhodl dle názoru krajského soudu v rozporu se zákonem, a proto krajský soud jeho rozhodnutí zrušil (výrok I). Vzhledem k tomu, že žaloba žalobce a), matky žalobců b), c) a d), úspěšná nebyla (viz níže) a jedinou alternativou k pobytu žalobců b), c) a d) v zařízení spravovaných Správou uprchlických zařízení MV ČR společně s žalobcem a) je jejich ponechání bez přístřeší a bez finančních prostředků, je na místě, aby nezletilí žalobci b), c) a d) i po vydání tohoto rozsudku nadále setrvali s matkou (žalobcem a/) v příslušném zařízení (konkrétně v přijímacím středisku Zastávka u Brna) na základě § 140 zákona o pobytu cizinců.** Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4Azs 115/2014 – 37) samotné ubytování nezletilých dětí společně se zajištěnými rodiči v zařízení pro zajištění cizinců nedojde ke zbavení jejich osobní svobody, a proto ani nemůže dojít k porušení čl. 5 Úmluvy. Současně nemůže dojít ani k porušení práva na rodinný život podle čl. 8 Úmluvy, neboť, jak již bylo uvedeno výše, jedinou alternativou vůči umístění žalobců b), c) a d) do zařízení pro zajištění cizinců společně s žalobcem a) by bylo jejich oddělení od žalobce a) (matky) a jejich ponechání bez přístřeší a bez finančních prostředků. **To je však nepřijatelné a žalovaný je povinen učinit vše, aby takovému stavu zabránil.**

Pokud jde o zajištění žalobce a), pak to bylo dle názoru krajského soudu na místě, a to vzdor tomu, že ho doprovázeli nezletilí žalobci b), c) a d).

Jakkoli krajský soud chápe složitou situaci, v níž se žalobce a) nachází, je třeba mu připomenout, že společně s dětmi vstoupil na území České republiky neoprávněně (poté, co ilegálně překročili vnější hranice schengenského prostoru, vstoupili na území Maďarska /ze Srbska/ a následně též na území Slovenské republiky), nedisponoval platným cestovním dokladem, žádnými finančními prostředky potřebnými pro další pobyt na území České republiky či k dobrovolnému návratu (**žalobce a/ uvedl, že „*má posledních 50 EUR*“!**), nemohl se spoléhat na finanční pomoc od své rodiny z Kosovské republiky (neboť právě z ekonomických důvodů, jak uvedl, Kosovskou republiku opustil), možnost zajištění si výdělků legální cestou byla u žalobce a) nulová (neovládá český jazyk, neměl a nemá potřebná povolení, doprovázejí ho 3 děti mladší 15 let /žalobci b/, c/ a d/). Žalobce a) a ani jeho děti nejsou a nebyli zdravotně pojištěni. Žalobce a) výslovně uvedl, že jeho cílem Spolková republika Německo, v České republice neměl (a nemá) v úmyslu se zdržovat. Nadto žalobce a/ (a jeho děti) již minimálně jednou nedodržel podmínky stanovené mu členským státem Evropské unie, když se v rámci řízení o mezinárodní ochraně opustil záchytný tábor pro cizince (Debrecín) a z Maďarské republiky odcestoval s úmyslem vlakem dojet až do Spolkové republiky Německo. Je tedy zjevné, že zde bylo a stále je „vážené nebezpečí útěku“ žalobce a) ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“). Za těchto okolností soudu není zřejmé, jaká konkrétní zvláštní opatření za účelem vycestování měl žalovaný podle žalobce a) užít a jaké konkrétní úvahy měl ještě do odůvodnění žalovaných rozhodnutí vtělit. Žalovaný dle názoru krajského soudu správně rozhodl o zajištění žalobce a) a o jeho umístění do zařízení pro zajištění cizinců, jehož klienti mohou, jak je soudu z úřední činnosti a ze zpráv, které si vyžádal (listy číslo 21 a 27 soudního spisu), známo, navštěvovat (přímo v zařízení) knihovnu, posilovnu, tělocvičnu, výtvarné dílny či kino. Mohou mít u sebe elektronická komunikační zařízení, je zde k dispozici i veřejný telefonní automat, Správa uprchlických zařízení MV ČR dokonce vydává klientům telefonní karty s omezeným limitem volání. Klienti se mohou setkat i s duchovními katolické, pravoslavné a muslimské víry. Součástí zařízení je i zdravotnické středisko. Klienti jsou ubytováni v buňkách, které tvoří 2 pokoje a sociální zařízení (WC, sprcha, umyvadlo), menší část klientů (muži), je ubytována v pokojích se společným zařízením (dle vyžádaných zpráv měli žalobci k dispozici jeden pokoj v ubytovací buňce). Vycházkový prostor kolem ubytovny je volně přístupný od 07.00 hod. až do večera (zde se nachází stůl na stolní tenis, pískoviště pro děti, dále jsou klientům zapůjčovány různé stolní hry a karty). Kromě zaměstnanců Správy uprchlických zařízení MV ČR působí uvnitř zařízení i soukromá bezpečnostní služba, její role je však především preventivní, zajišťuje dodržování režimu uvnitř zařízení plněním organizačních opatření (doprovody při přesunech mezi jednotlivými objekty, dohled ve vycházkovém prostoru a v ubytovacích objektech, dohled při některých organizačních volnočasových aktivitách), má předcházet škodám na majetku státu či ohrožení zdraví a života zaměstnanců Správy uprchlických zařízení MV ČR. Z výše uvedeného je zřejmé, že se nejedná o zařízení „polovězeňského typu“, jak tvrdí žalobci, byť je (logicky, neboť se jedná o zařízení pro „zajištění“ cizinců) stavebně-technicky koncipováno tak, aby zde byly vytvořeny podmínky alespoň omezující svévolné opuštění tohoto zařízení (v podrobnostech viz <http://www.suz.cz/>).

Jakkoli se nepochybně nejedná o nejvhodnější místo pro pobyt dětí, není pravdou, že výše zmíněné zařízení není na pobyt rodiny s dětmi připraveno. Jak plyne z vyjádření Správy

uprchlických zařízení MV ČR a z vyjádření vedoucího zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, která si soud v této věci vyžádal, rodiny s dětmi, samotné ženy a nezletilí bez doprovodu jsou ubytováni odděleně od mužů – jednotlivců. Dětem je umožněno plnění školní docházky (buď v základní škole v Bělé pod Bezdězem, nebo přímo v zařízení pro zajištění cizinců). Této možnosti žalobci také využívali. Pro děti je k dispozici vybavené dětské centrum, jehož provoz zajišťuje pedagog volného času (v zařízení též působí vyškolení sociální pracovníci). Je pravdou, že toto centrum je v provozu pouze několik hodin denně, neboť zmíněný pedagog organizuje program i pro ostatní klienty zařízení. Není ovšem úkolem provozovatele zařízení, aby dětem vyplňoval volný čas, o program se i v podmínkách zařízení pro zajištění cizinců musí starat především rodiče dětí. Provozovatel zařízení naopak připustil, že toto zařízení bylo v době pobytu žalobců kapacitně plně vytíženo (následně proto byli žalobci převezeni do přijímacího střediska v Zastávce u Brna, kde jsou ubytováni dosud), nicméně soud byl ředitelem Správy uprchlických zařízení MV ČR Miloslavem Koudelným ujištěn, že i přesto byly zajištěny veškeré sociální, hygienické a materiální podmínky, jak to vyžaduje zákon o pobytu cizinců. Lze tedy uzavřít, že žalovaný neužil nepřiměřené opatření a neignoroval zájmy žalobců, kteří byli (jak je patrné z žádosti žalovaného o umístění žalobců do zařízení pro zajištění cizinců a z její akceptace) ubytováni jako rodina, nedošlo proto k zásahu do jejich práva na rodinný život (čl. 8 Úmluvy).

K námitce žalobců, že žalovaný nezhodnotil „možnost jejich ubytování v přijímacím středisku Zastávka“, je třeba uvést, že podle § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se rozhodnutí o zajištění cizince zpravidla vykonává v zařízení, přičemž „zařízení“ představuje legislativní zkratku podle § 18 písm. d) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, jíž je míněno zařízení pro zajištění cizinců. Slovo zpravidla v § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ovšem nelze interpretovat tak, jak výstižně poznamenal Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4Azs 115/2014 – 37, že by správní orgán mohl zcela libovolně uvážít, kam zajištěné osoby umístí. Tomuto závěru ostatně odpovídá i znění důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců, podle níž institut zajištění aplikovaný vůči cizincům má za cíl zejména zabránit cizinci v narušování veřejného pořádku, tj. porušování zákona protiprávním jednáním trvajícím či opakovaným, maření výkonu úředních rozhodnutí a současně zabezpečit dosažitelnost cizince pro realizaci správního vyhoštění jako opatření, které má za cíl vycestování cizince, jehož pobyt na území je v rozporu se zákonem. Vzhledem k účelu zajištění je tedy zřejmé, že jej nelze realizovat kdekoliv, ale pouze v místě se specifickými podmínkami. Důvodová zpráva k zákonu o pobytu cizinců k tomu dále uvádí: „Vytváří se podmínky pro to, aby zařízení svým vnitřním režimem byla srovnatelná s přijímacími středisky azylových zařízení s rozdílem, že cizinec nemá právo toto zařízení v průběhu zajištění opustit (jen ze zákonných důvodů).“ Slovo „zpravidla“ je tak v případě ustanovení § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců třeba interpretovat s ohledem na možnost policisty krátkodobě zajistit cizince v policejní cele ve smyslu § 27 a § 28 písm. a) zákona o Policii České republiky. Správní orgán umístí cizince do zařízení pro zajištění cizinců, ledaže by byl umístěn do cely podle zákona o Policii České republiky. Přitom nelze vyloučit nezbytné výjimky spočívající například v nutnosti hospitalizovat cizince apod.

Naznačují-li žalobci, že by je bylo možno umístit do přijímacího či pobytového střediska s odůvodněním, že se jedná o žadatele o mezinárodní ochranu, pak takový výklad práva je mylný. Dle věty první § 2 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), žadatelem o udělení mezinárodní ochrany se pro účely tohoto zákona rozumí cizinec, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, nebo

cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě Evropské unie, je-li Česká republika příslušná k jejímu posuzování. Postavení žadatelů o mezinárodní ochranu v České republice za daných skutkových okolností žalobcům zákon o azylu a ani jiný právní předpis nepřiznává. K témuž závěru ostatně již v minulosti dospěl i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4Azs 115/2014 – 37). Lze tedy uzavřít, že žalovaný nebyl oprávněn umístit žalobce do přijímacího nebo pobytového střediska.

Případný není ani poukaz žalobců na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 1. 2010 ve věci Muskhadzhiyeva a další proti Belgii (č. 41442/07) a rozhodnutí ze dne 19. 1. 2012 ve věci Popov proti Francii (č. 39472/07). Skutkové okolnosti nyní projednávané věci jsou výrazně odlišné od skutkového základu žalobci označených rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, neboť v zařízeních popisovaných v rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva nebyly - na rozdíl od případu projednávaného - vytvořeny podmínky pro pobyt dětí. Závěry vyjádřené ve zmíněných rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva proto nelze vztáhnout na nyní posuzovanou věc. Krajský soud tedy uzavírá, že samotným umístěním nezletilých žalobců do zařízení pro zajištění cizinců nedošlo k porušení čl. 3 Úmluvy. Pokud jde o právo na rodinný život, tak jak již soud uvedl výše, jedinou alternativou vůči umístění žalobců b), c), a d) do zařízení pro zajištění cizinců bylo jejich oddělení od žalobce a) (matky) a jejich ponechání bez přístřeší a bez finančních prostředků. Žalovaný tedy v souladu s nejlepším zájmem dětí (žalobců b/, c/ a d/) umístil všechny žalobce společně do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, které umožňuje pobyt rodin s dětmi, byť chybně rozhodl i o zajištění nezletilých žalobců b), c) a d).

K možnosti dobrovolného návratu žalobců krajský soud pro úplnost dodává, že žalobci nemají cestovní doklady, nejsou držiteli víza nebo platného oprávnění k pobytu a stát, v němž požádali o mezinárodní ochranu (Maďarská republika), nesousedí s Českou republikou, a proto jim jakožto neoprávněně pobývajícím státním příslušníkům třetí země nelze umožnit dobrovolný návrat přes členské státy, v nichž nemají oprávnění k pobytu (ani k průjezdu), a to ani přímou leteckou cestou, neboť žalobci nepředložili letenku a jsou, jak sami uvedli, bez finančních prostředků.

Závěrem krajský soud dodává, že žalovaný pochybil, když formálně nesprávně v záhlaví svého rozhodnutí neoznačil žalobce b), c) a d) jako účastníky řízení o zajištění žalobce a).¹ Z odůvodnění rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný zohlednil skutečnost, že žalobce a) na území České republiky přicestoval společně se svými dětmi. Žalobce a) neuplatnil ve správním řízení jménem svých dětí (žalobců b/, c/ a d/) žádné námitky a současně nebylo možné očekávat, že by osobní vyjádření nezletilých žalobců b), c) a d) mohlo k řízení, respektive k ochraně jejich vlastních práv, přispět více než vyjádření jejich zákonného zástupce (žalobce a/). Z okolností případu rovněž nelze dovozovat, že by žalobcům b), c) a d) bylo zapotřebí ustanovit opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. a) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť zájmy těchto žalobců nebyly v rozporu se zájmy žalobce a) jakožto jejich

¹Krajský soud žalovaného upozorňuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které se i v řízení o zajištění cizince užije § 27 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 2 Azs 58/2014 – 28, a dále rozsudky téhož soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 As 158/2013 – 15, ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 134/2013 – 31, ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011 – 54 atd..

zákonného zástupce. Pokud by bylo zjištěno, že se žalovaný nezabýval tvrzeními a stanovisky žalobců b), c) a d) s odůvodněním, že se nejedná o účastníky řízení o zajištění žalobce a), tak by krajský soud musel konstatovat, že žalobci b), c) a d) byli zkráceni na svých právech. To se ovšem v daném případě nestalo (žalobci to ostatně ani v žalobě netvrdili) a pochybení žalovaného zůstalo toliko v rovině formální chyby, v důsledku které nebyli žalobci b), c) a d) nijak zkráceni na svých právech (srov. – mutatis- mutandis – již několikrát zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 Azs 115/2014 – 37).

Jelikož žaloba žalobců b), c) a d) byla důvodná, krajský soud žalovaná rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil (výrok I). Naopak nedůvodnou žalobu žalobce a) krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok II). Rozhodl přitom bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Neúspěšný žalovaný a žalobce a) nemají právo na náhradu nákladů řízení a úspěšným žalobcům b), c) a d) podle obsahu spisu žádné náklady v řízení nevznikly, a proto krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. března 2015

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová